

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V OPAVĚ

SBOROVÝ ZPRAVODAJ

Vánoce 2025

Biblický úvodník

*„Lid, který chodí v temnotách, uvidí
veliké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi
šeré smrti, zazáří světlo.“*

(Izajáš 9,1)

Milé sestry, milí bratři,
znáte knihu Michaela Endeho
Nekonečný příběh? Nebo jste možná
viděli film z roku 1984 (kdo by si
nepamatoval létajícího psa Falca a píseň
Never ending story...). Nekonečný
příběh je příběh šikanovaného chlapce
Bastiána, který v knihkupectví objeví a
ukradne zvláštní knihu. Ponoří se do
četby o záchraně říše Fantazie, která je
pomalu pohlcována Nicotou. Zatímco
čte o záchranné misi bojovníka Átreje,
stává se postupně součástí příběhu.
Zjišťuje, že i on se bude muset aktivně
zapojit do boje, aby říše Fantazie i její
dětská královna mohly být zachráněny.
Zůstane říše Fantazie nebo bude
pohlčena temnou Nicotou?

Prožíváme adventní období a těšíme se
na Vánoce, na konec starého roku nebo

na začátek nového. Biblická proroctví,
která mluví o narození Ježíše Spasitele,
jsou často o světle. Pro každého z nás
byl tento rok jiný. Jako jednotlivci i
jako sbor jsme zažívali mnoho radostí,
ale i starostí, a také nových výzev, se
kterými jsme si ne vždy věděli rady. U
radostných okamžiků jsme si možná ani
neuvědomovali, čím vším jsme byli
obdařeni, protože to dobré bereme často
jako samozřejmost. A těch starostí
kolem nás bylo určitě víc než dost. Až
jsme někdy mohli mít pocit, že temná
nicota zakrývá zemi. Proniká a
projevuje se devastujícími válkami,
přírodními katastrofami, zlem mezi
lidmi. Proniká i do našich myslí a srdcí.
I prorok Izajáš o tom věděl. Svět byl
temný už za jeho dob a izraelský národ
byl také tou temnotou poznamenán.
Stejně jako my dnes. Svět leží v
temnotě a my jsme v tom všem také
namočení. I my se provinujeme proti
Bohu, třeba svou lhostejností, třeba tím,
že zlu a bezohlednosti neříkáme jasné
NE.

Lid, který chodí v temnotách, uvidí
velké světlo... Kdyby naší perspektivou

byla jen temnota, nebylo by o čem psát. Náš příběh by neměl happy end. Ale není tomu tak! Advent a Vánoce jsou o tom, že světlo je silnější. Bůh sám přinesl do temného světa světlo. V Betlémě se narodil Ježíš Spasitel. Přišel, aby dal na světě věci do pořádku, aby dal do pořádku i naše vlastní životy. Světlo může být součástí každého z nás, tímto světlem můžeme každý den přemáhat temnou nocí světa, dokud Ježíš nepřijde.

**Simona Kopecká, pastorační
pracovnice**

Slovo šéfrektora

Vážení čtenáři,

přiblížily se Vánoce a tak vám přinášíme poslední zpravodaj v tomto roce. Doufáme, že vám bude dělat příjemnou společnost v těchto dnech, které většinou využíváme k odpočinku, návštěvám rodiny, ale také k rozjímání

nad uplynulým rokem.

Než se však dostanete k těmto posledním dnům kalendářního roku, pojděte se společně s námi vrátit zpět do podzimu a přečíst si články o sborových aktivitách, které v tomto období proběhly. A začít můžeme sobotou 18.10., kdy si dokázal najít vyžití každý. V tento den totiž probíhaly hned tři akce. První z nich byl sborový zájezd do Bruntálu, opět pod taktovkou zkušeného organizátora Vítka Skaličky. Další akcí byla drakiáda pro nejmenší v rámci setkávání maminek, která proběhla v Kylešovicích. A poslední akcí toho dne, nebo spíše toho víkendu, byla víkendovka pro mládež. Články od účastníků nebo organizátorů jsou pro vás připraveny.

Ze sborových akcí pak přinášíme také článek z adventní dílny, která proběhla 29.11. Výrobky, které se na dílně vytvořily, byly prodávány během následujících nedělí a výtěžek šel na adopci na dálku. Zprávu o Allanu, chlapci, kterého díky adopci na dálku podporujeme, jsme také připravili.

Přinášíme také články o proběhlých Lidických 2. Tyto akce se konaly v říjnu a listopadu. Během října jsme přivítali improvizální uskupení All Imp, kde se angažují i naše dvě sestry Kopecké, Simona a Katka. Na listopadové Lidické 2 byla hostem hudebnice Dorota Barová.

A na závěr přinášíme otevřený rozhovor

s Ivancovými. Jana a Ľudovít jsou členy sboru již přes 30 let a jsou jedni ze stálých účastníků bohoslužeb. Rozhovor s nimi vedla Katka Pavlíčková.

V říjnu, konkrétně 8.10., proběhla na sborové zahradě brigáda, na které se odstranil břečťan na sborovém domě a na sborové zdi severním směrem. Došlo také na pravidelné pročištění, posekání a pohrabání předzahradek. Zastříhl se živý plot, který prerůstal do chodníku na ulici. Díky všem, kteří na brigádu přišli či se nějak podíleli na jejím běhu, např. občerstvením. Velký dík pak patří manželům Grufíkovým, kteří zajistili odvoz odpadu.

Přeji vám všem příjemné čtení a požehnané prožití vánočních svátků,

šéfredaktor Daniel Zmrzlík

Změna administrátora sboru

Pro pravidelné účastníky bohoslužeb bude tato informace již známá, chceme ji však přinést i těm nepravidelným, případně těm, kterým to uniklo. Ke dni 1.11. došlo ke změně administrátora sboru. Původní administrátorku, ostravskou farářku Ewu Jelinek nahradil krnovský farář Štěpán Janča. Chod sboru se nijak nemění a jedná se pouze o administrativní změnu. Pastorační pracovnice Simona Kopecká ve sboru zůstává, zde se žádná změna nekoná, a bude nyní spolupracovat s bratrem farářem. Bratr farář bude občas v našem sboru kázat a dojíždět na schůze staršovstva.

Sestře farářce Ewě Jelinek děkujeme za její administraci a vynaložené úsilí, které s tím bylo spojené.

Sborový kalendář

25.12. v 9.00 hod.	Boží hod vánoční s Večeří Páně; od 11 hod. v Sudicích
26.12. v 9.00 hod.	bohoslužby s Večeří Páně
28.12. v 9.00 hod.	bohoslužby
31.12. v 17.00 hod.	bohoslužby

Zváni jsou všichni bez rozdílu: věřící, nevěřící, hledající, pochybující, unavení, zranění, vyčerpaní, smutní, radostní, všichni, kteří touží po setkání s Bohem.

Začínáme v 9 hod. Od 10 hod. pak povídáme u kávy a čaje.

Přijďte načerpat posilu, duchovní inspiraci a světlo naděje.

Pravidelná setkání:

úterý, 9.30 hod. – dětská hernička (E. Zmrzlíková)

úterý, 18.00 hod. – modlitební setkání (I. Domes)

čtvrtek, 17.00 hod. – setkání sborových zpěváků (R. Chalupská)

čtvrtek, 18.00 hod - setkání nad Bibli – nyní podobenství v Matoušově evangeliu (S. Kopecká)

pátek, 15.30 hod. – setkání co 14 dnů, náboženství menších dětí (S. Kopecká)

neděle, 9.00 hod. – bohoslužby s následným posezením u kávy a čaje

neděle, 11.00 hod. – bohoslužby v Sudicích (2. neděle v měsíci a církevní svátky)

další setkání dle domluvy

Dále nabízíme:

individuální duchovní péče - po předchozí domluvě

vysluhování večeře Páně v rodinách u starších a nemocných

křest a s ním související předkřestní příprava

církevní sňatek a s ním související předsvatební příprava

církevní pohřeb

zapůjčení duchovní literatury a církevního tisku

prodej biblí a zpěvníků

zasílání „zpráv z fary“ a kázání

pronájem sborového sálu

V případě zájmu neváhejte kontaktovat pastorační pracovníci nebo administrátora sboru.

Drakiáda

Drakiáda proběhla v sobotu 18.10. za velmi větrného počasí. To bylo ideální na pouštění draků, ale na doprovodný program ani na rozdělání ohně a opékání špekáčků ne. Pouštění draků si užili jak děti, tak i rodiče a doprovodný program byl následně k dispozici na podzimním Mraveništi. Děkujeme všem, co akci podpořili, a těšíme se na příště.

Eliška Zmrzlíková

Sborový zájezd – Bruntál

Letošní sborový zájezd byl v podstatě u sousedů. Loni jsme byli taky u sousedů, ale trochu dál (Košice).

Tentokrát byl naším cílem Bruntál. V sobotu 18.10.2025 tam vyrazil autobus poznávacích členů i nečlenů ČCE v Opavě.

Sluníčko nás provázelo celým dnem. Takže jsme fotili a fotili. Zima byla sice taky, ale to nám vůbec nevadilo.

Co jsme všechno viděli a zažili?

Bylo toho hodně, lávové proudy v Mezině, zámek, výstup na věž, prohlídka několika kostelů a to vše se skvělým výkladem paní průvodkyně.

Nechyběl výborný oběd (guláš s domácími knedlíky) a prohlídka města zakončená návštěvou bruntálského sboru.

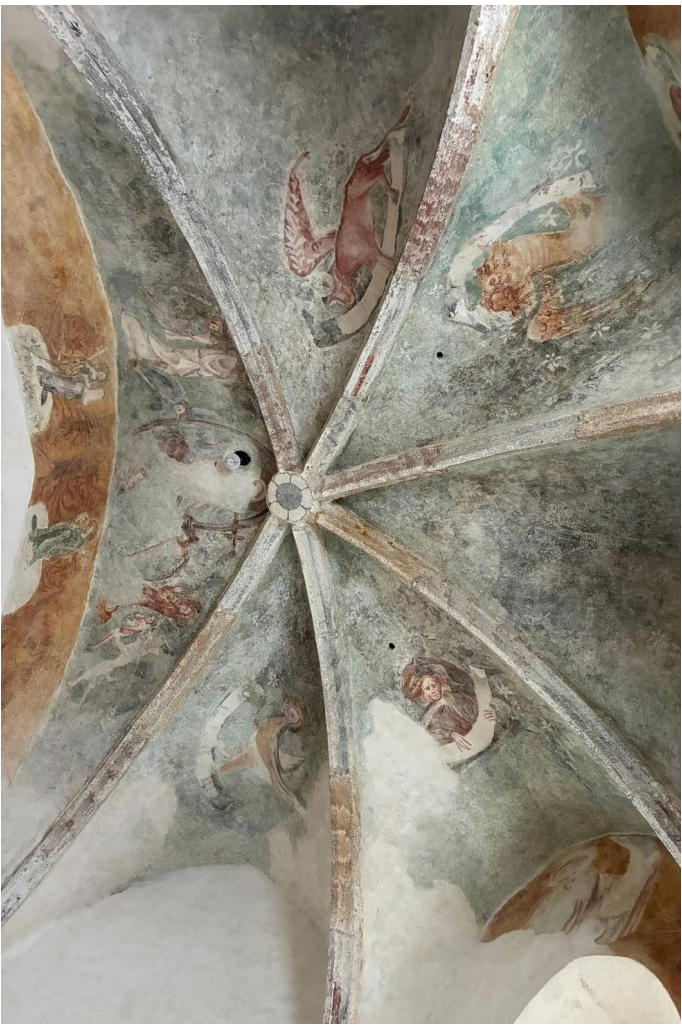
Kdo nebyl, přišel o luxusní jablečný štrúdl od Šromových.

Na zpáteční cestě jsme si ještě udělali procházku přírodou k Razovským tufitům.

Za nápad a organizaci můžeme poděkovat Vítkovi S.

Bohdana Skaličková

Víkendovka na Melečku

O víkendu jsme jeli s mládeží do srubu na Melečku, který je u potoka v lese.

V pátek po příjezdu jsme byli venku v přírodě a připravovala se večere.

Večer jsme měli náboženství, vyprávěli si o Bohu, zpívali a hráli na hudební nástroje. Potom jsme si ještě stihli zahrát hry.

Bylo to super!

V sobotu jsme šli na výlet asi 15 km po okolí. Bylo chladno, ale krásně.

Po návratu jsme zase hráli hry a měli náboženství se zpěvem a hudebními nástroji.

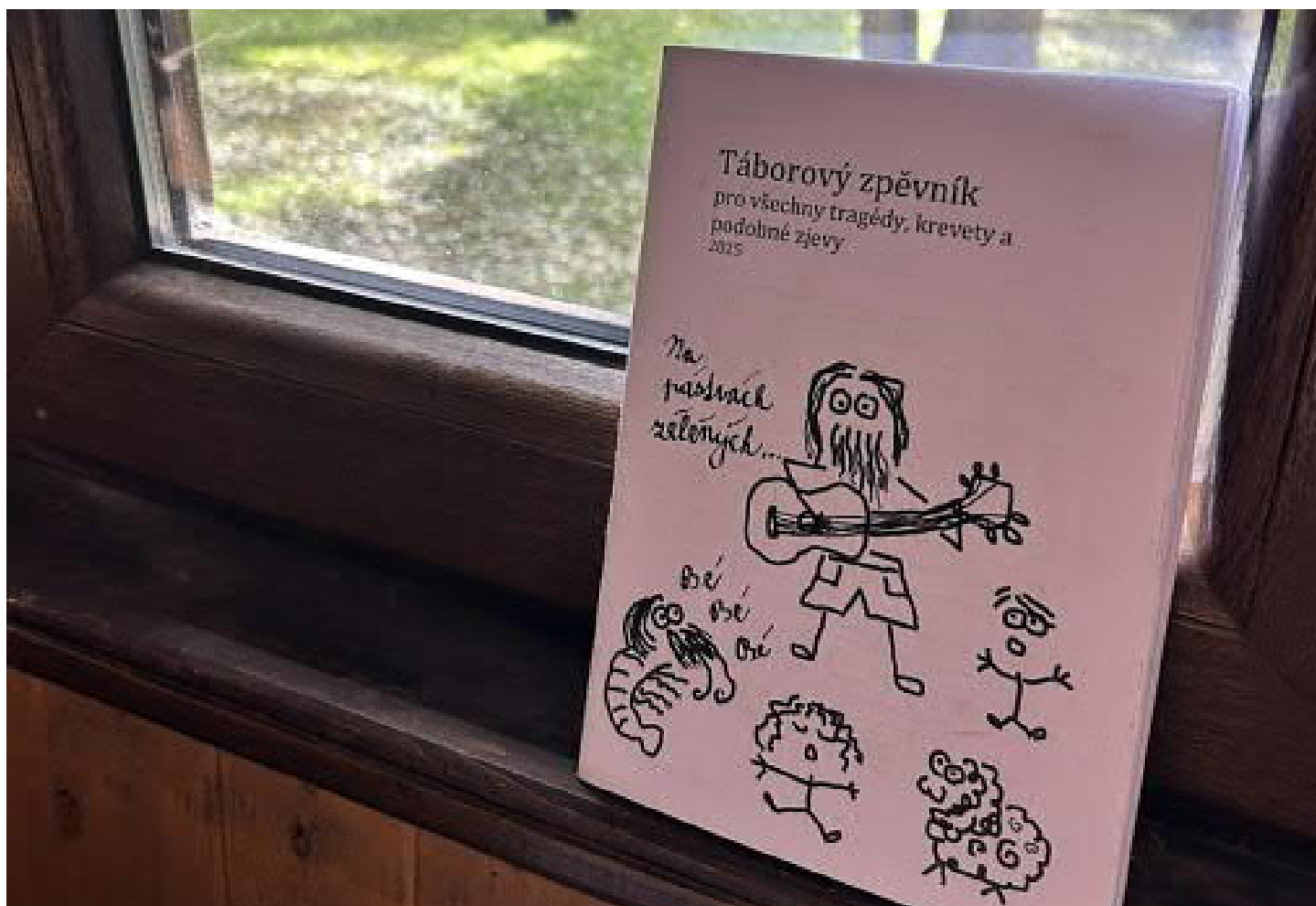
V neděli jsme uklidili srub, sbalili věci,

chvíli hráli hry a odjeli domů autobusem.

Byl to fajn víkend a myslím, že si to všichni užili! Už se těším, až pojedeme zas!

Tadeáš Švestka

Adventní dílna

Adventní dílna proběhla v sobotu 30. listopadu, ale vlastně začala již mnohem dříve v domácnostech ochotných sester, které pekly perníky či jiné cukroví, vyráběly pečené čaje a sirupy, nakládaly sýry, chystaly věnce, vymýšlely kreativní činnosti pro děti.

Sobotní tvořivé setkání všech generací bylo trochu komornější, než jsme zvyklí, o to klidnější a s větším prostorem ke sdílení. Podařilo se připravit krásné výrobky k prodeji, který proběhl druhý den v neděli. Velké díky všem, kteří se do příprav, vyrábění, prodeje a nakupování zapojili.

Výtěžek z dílny je přes 15 tisíc korun. Část věnujeme na vánoční jídlo pro našeho adoptovaného hochu Allana z Ugandy a ze zbývajících peněz se koupí nový koberec do kanceláře. Tak zase před Velikonocemi! Všichni jste zváni.

Hedvika Janošíková

Adopce na dálku

„Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kteří přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.“ (Židům 13,1-2)

Náš sbor již několik let finančně podporuje ugandského chlapce Allana Nabasu (17 let). Z organizace Bwindi Orphans o.p.s., která nám pomoc zprostředkovává, nám o Allanovi přišla tato zpráva:

„Allan teď bude končit druhý ročník střední školy, to znamená před sebou má ještě dva. Potom se bude rozhodovat, co dál, na to je ještě ve druhém ročníku moc brzy. Vzhledem k jeho dosavadním průměrným výsledkům ale hádám, že si vybere některý učební obor, ty jsou všechny dvouleté. A posledním krokem v našem vzdělávacím programu je nákup vybavení, aby mohl začít pracovat, to je v závislosti na profesi, kterou si vybere. Dohromady tedy potřebuje ještě pět let podpory.“

Jeho vysvědčení a fotky si můžete prohlédnout na sborové nástěnce. Díky všem, kteří podporují naše vánoční a velikonoční dílny, neboť právě z výtěžků dílen hradíme Allanovu podporu, která aktuálně činí 15.000,- Kč na rok 2026. Letos Allanovi ještě přispějeme částkou 1.200,- Kč jako

vánoční dárek (příspěvek na nákup základního jídla – kukuřičná mouka, olej, sůl a fazole).

Simona Kopecká

zdroj: bwindiorphans.org

My spolu jenom jsme...

Rozhovor s Janou a Lud'kem Ivancovými

(Luděk se správně jmenuje Ľudovít, věděli jste to?)

1. Napadlo mě udělat rozhovor s vámi dvěma, protože jste členy opavského evangelického sboru docela dlouho. Pokud správně počítám, je to už přes 30 let. Tady se někdy říká, že lidé jako vy jsou sloupy nebo pilíře, alespoň já vás tak vnímám. Vzpomenete si, jaké to bylo, když jste sem přišli poprvé? Jak jste se cítili a co tomu rozhodnutí předcházelo?

J: Ano, chodíme sem od roku 1990. Poprvé nás sem přivedla moje maminka Tereška. Nevzpomínám si na poprvé, ale vím, že jsme přišli na její pozvání. Byli tady Tomešovi. Měli jsme je moc rádi. Lída byla takový propojující člověk. Ráda jsem sem chodila, hodně se tu zpívalo. Byli jsme taky na nějaké evangelizaci v kině Mír, tam mě to hodně zasáhlo. Ale pak už jsme chodili jen sem.

L: Byli jsme normálně katolíci. Chodili jsme do kostela sv. Ducha. Tam jsme měli i svatbu v roce 1984. Tady v kostele měl Daník Tomeš kázání, které bylo přímo pro mě. Úplně mluvil do mojí situace.

2. Co rozhodlo, že jste se rozhodli

přijít i podruhé?

J: Automaticky jsme někam chtěli chodit. Prostě se chodilo do kostela.

L: Chtěl jsem chodit sem, protože kázání Daníka Tomeše mě oslovovala.

3. Co máte rádi? Co rádi děláte společně a co každý zvlášť?

L: Mění se to s věkem. Vždycky jsem hodně sportoval. Opravdu hodně. Třeba jsem běhal a Jana vedle mě jezdila na kole. Tak to už teď neděláme... (směje se). Pro mě volný čas znamenal sport: fotbal, florbal, posilovna, běh, ...

J: Taky jsem chodila do posilovny nebo na volejbal a tam chodíme spolu dodnes. Ještě jsme hrávali badminton, ale tam už chodí jen Luděk s kamarády.

L: Ještě jsem začal znovu lyžovat kvůli Míše (vnučce). Ve sboru se moc nesportuje; při tom se všichni projeví. Vidí se, jak kdo umí prohrávat...

4. Můžete sem o sobě napsat něco, co ještě nevíme? Třeba, jestli Jana umí vyrobit klíče. Nebo jestli má Luděk raději curling nebo bowling...? ... Nebo ještě nějaké další zajímavosti. :) Jste v soukromém životě hodně aktivní, sportujete, oba jste vždycky pracovali fyzicky. Je to i práce, co vás udržuje v dobré kondici?

J: Já jsem trochu chlap... (směje se). Celý život jsem pracovala rukama, v mužském kolektivu u Selníka. Klíče sice vyrobit neumím, ale naučila bych se to. K aktivnímu životu mám štěstí, že mám Lud'ka.

L: Curling jsem v životě nehrál! (Smích...). Když jsem od Jany dostal boty na bowling, tak jsem je vůbec nepoznal a nechápal jsem, proč mi koupila tak škaredé boty do města...

5. Máte za sebou několik těžkých životních období. Jaké jsou vaše zdroje, které vám pomáhají přežít zranění, trápení i obyčejnou všednost?

J: Každý z nás se někdy dostane na dno. Mně se to stalo v pátek na Apríla, 1. dubna 2016. Měla jsem jít jen na malou plánovanou operaci, která se protáhla na šest hodin. Měla jsem v břiše mnoho ložisek, které byly zhoubné. Všechno jsem se dozvěděla, až jsem se probírala. Všechno řekli jen Lud'kovi. Všechny těžkosti, které to s sebou přineslo, jsem

po fyzické stránce zvládala úplně výborně. Na první návštěvě, kdy jsem se učila pečovat o své tělo po operaci, jsem byla úplná troska. Ale po měsíci jsem už byla velmi optimistická a připravená všechno zvládnout. Byla jsem úplně jiný člověk. Všechno jsem najednou začala zvládat tak dobře jen díky tomu, že před operací jsem byla ve velmi dobré fyzické kondici – snad nejlepší v životě. A celá ta změna se stala díky tomu, že jsem to prostě odevzdala. Moje máma mi říkala, kolik lidí se za mě modlilo a já jsem to věděla. I doktor se mě na první kontrole ptal, jak je to možné, že jsem na tom tak dobře? A já jsem mu řekla, že je to díky Bohu a díky mému manželovi.

L: Mně se zhroutil život, když mi řekli o průběhu Janiny operace a o všech těch nádorech... ještě teď mi tečou slzy, když si na to vzpomenu. Bylo to strašně náročné!

J: Neměla jsem bolesti. Nepříjemné byly okolnosti kolem péče o břicho a pak v období chemoterapie. Ale i tu jsem zvládala dobře. Ráno jsem tam jela autem a zpátky mě vzal Luděk, který tam za mnou přijel na kole. Ve čtvrtek jsem dostala svoji dávku, do neděle jsem ležela a v pondělí jsem šla ošetřovat svoji sestřenici, která byla upoutaná na lůžko. Neumím si představit, že někdo tohle musí prožít sám, nebo s někým, kdo by mi třeba něco vyčítal. V té době jsem se naučila

víc odpočívát. Chodila jsem hodně do lesa, na procházky do okolí.

L: Pro mě ten začátek byl velice těžký. Taky jsem nevěděl, co chemoterapie přinese. Jana ji absolvovala v Novém Jičíně. Tak jsem jezdil po práci na kole za ní až tam, hodil kolo do kufru, abych ji pak odvezl autem domů. Všechno bych pro ni udělal, aby jí to pomohlo. Modlil jsem se. Furt se modlím...

J: Jo, změnilo mi to život, některé věci nemůžu jít, z něčeho je mi hodně špatně, nemůžu cestovat autobusem daleké cesty, jsem omezená. Ale dá se to zvládnout. Horší je to v hlavě. Když mě něco začne pobolívat, tak na to začnu myslet. To už nikdy nevymažu. Jedině odevzdat to Bohu. Co má být, se stane. Jsem hodně aktivní, nemám čas na to myslet. Nechci sedět doma a čekat.

6. Působíte jako stabilní pár, ve

kterém vždy vše společně zvládnete. Pokud jste měli nějakou krizi, jak se vám ji podařilo zvládnout?

J: My jsme nikdy neměli takovou krizi, že bychom se chtěli rozejít. My jsme se brali s tím, že to bude na furt. Nechodila jsem se svěřovat třeba rodičům. Když bylo něco v čem jsme si nerozuměli, tak jsme radši mlčeli. Nám se to občas stává i teď... My si spolu nevykládáme pořád. Večer Luděk třeba luští Sudoku, já teď háčkuju zvonečky. Nebo jsme v létě na zahradě. My spolu jenom jsme. Víc se u nás mlčí. Oba o sobě všechno víme. Během dne si voláme a nejvíc si toho řekneme po telefonu.

L: ...Nebo večer na pivu po volejbale, tam si povídáme hodně. Zkrátka nejsme moc mluvící lidi.

J: Luděk je velmi hodný člověk. Nemám o nic strach.

L: Když jsme byli mladí, tak jsme si hodně psali dopisy. Třeba každý den, když jsem byl na manévrech. Jsem velice spokojený člověk. Když se modlím, tak děkuji a odpouštím. Nemám nikoho a nic, co by mě trápilo. Vždycky jsme si s Janou vyšli vstříc. Taková tolerance, jenom...

7. Jste praktičtí a pracovití lidé. Je něco, co vás ve sboru zlobí nebo byste to chtěli změnit?

L: Jsme možná trochu jiní než zbytek komunity. Nerozumíme některým věcem, nesnažíme se řešit spoustu

problémů, ... ani do všeho nevidíme.

J: Teď, když začne Luděk chodit na staršovstvo, tak bude možná vědět víc. Ano, Luděk je velmi praktický. Je opravdu hodně šikovný. Všechno dokáže opravit, se vším si poradí. Říkaly to i naše děti: „Taťka umí všechno!“

A já jsem úplně obyčejná žena na invalidním důchodě, která nikam nespěchá. Moje praktičnost je v tom, že ráda pomáhám lidem. Já mám velikou trpělivost na všechny děti, staré i nemocné lidi. Povídám si s nimi, vyslechnu je. Vůbec mi to nevadí, že někdo je pomalý, nebo se mu něco

nedaří. I sousedi mi zavolají, že potřebují děti vyzvednout ze školky nebo je zavézt na kroužek. Znáš to, taková ta všednost... A užívám si život.

L: Jen tak na okraj: lidi o Janě říkají, že je anděl...

rozhovor vedla Kateřina Pavlíčková

Lidická 2

(Rozhovory na faře – komorně, laskavě, pokorně)

V říjnu a listopadu jsme na Lidické 2 mohli vidět vystoupení improvizačního divadla All Imp a rozhovor prokládaný písněmi s violoncellistkou Dorotou Barovou. Zakončili jsme tak letošní restart projektu Lidická 2. Náš sbor obdržel na rok 2025 finanční podporu od organizace The Lutheran World Federation Prague (LWF) na rozvoj mezikulturních a nábožensky citlivých iniciativ v České republice a díky tomu jsme po téměř roční odmlce každý měsíc mohly připravit jeden večer s

hostem, a to v týmu Hedvika Janošíková, Hana Halfarová a Simona Kopecká.

Divadlo All Imp mnozí členové sboru znají. Nehráli u nás v modlitebně poprvé. Kdo čekal Hamleta nebo Naše Furianty, musel být zklamán, protože improvizace se nehraje podle scénáře, vzniká v konkrétní dobu, na konkrétním místě, s konkrétními lidmi. Z povedeného večera si diváci odnášeli úsměv na tváři a mnozí si možná broukali něco ve stylu, že rock and roll je tvrděj jako kámen, bejbe, a jiní možná přemýšleli, kde v Opavě naleznou pumpičkové centrum... Moji spoluherci z All Impu mají hraní pro

evangelíky rádi a moc rádi si zase v modlitebně zahrajeme.

Večer s Dorotou Barovou byl velmi niterný a intimní. Nejen díky její krásné hudbě a osobní zpovědi, ale i díky tomu, že účast návštěvníků byla velmi malá. Nebudu lhát, že jsem z toho byla zklamaná, protože možnost vidět, slyšet a promluvit si s držitelkou Thálie, hudební ceny Anděl a ceny Jantar, se člověku nepříhodí jen tak.

Ale i přes drobné nezmary na příští rok chystáme nový dramaturgický plán. Chystáme se trochu zpomalit a potkávat se přibližně jednou za dva měsíce. Domlouváme další hosty a doufáme, že i členové sboru vezmou projekt Lidická 2 vážně a že se budeme potkávat v hojném počtu, jak s lidmi ze sboru, tak i s lidmi mimo sbor.

Simona Kopecká

foto:

*Nela Kubánková - horní foto a foto
na předchozí straně -All Imp;*

*Jaroslav Ožana - spodní foto -
Dorota Barová*

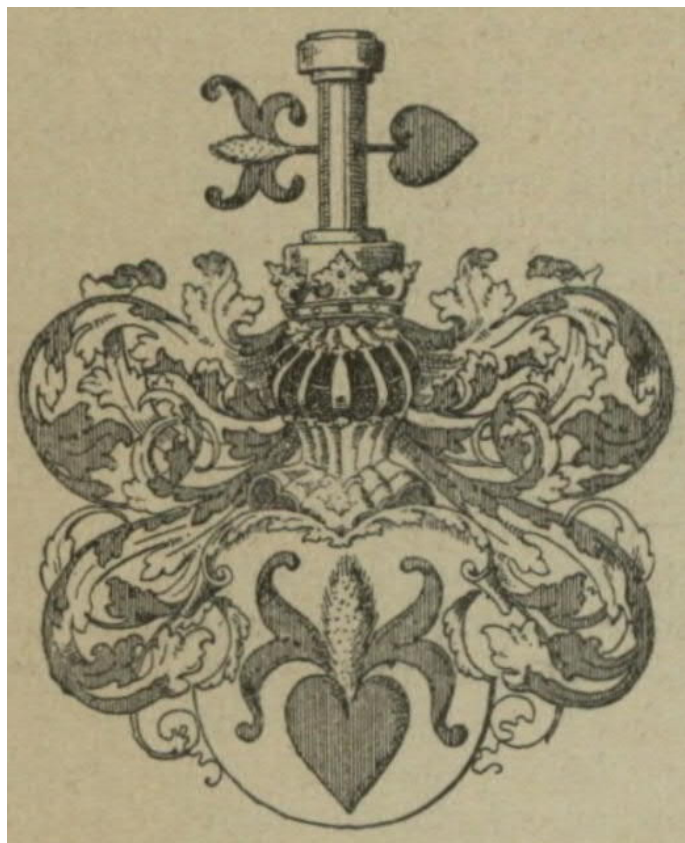

Pár zmínek o opavském rodáku Václavu Bítovském a jeho rodném městě

část druhá

Vzhledem k celkovému rozsahu byl článek rozdělen na více částí. Ta další bude vydána v příštím čísle zpravodaje.

zpracoval Jan Tomáš Bílovský

Autor: Unknown – Public Domain - Moravská zemská knihovna v Brně; portrét Václava Bítovského nebyl dochován, pouze erb rodu Bítovských

Pozornost se proto soustředila na dalšího ze zadržených, opavského

rychtáře Tobiáše Slováka, který Sarkandera doprovázel na cestě k těšínskému knížeti a byl držen v opavském vězení. Na zasedání opavského zemského sněmu v polovině února 1610 se rozvinula široká diskuse, jak postupovat.

Stavové Opavského knížectví stáli před složitou volbou. Obdrželi přípis císaře Rudolfa II., požadující Slovákovo propuštění. Moravští stavové naopak požadovali jeho vydání. Opavští se obávali nevyhovět císařskému příkazu, současně si ale nechtěli rozhněvat Moravany.

Radikální Václav Bítovský se tehdy jednoznačně vyslovil proti propuštění Slováka. Konstatoval: „Sluší ovšem císaře poslouchati, ale taky z dobrého souseda neb přítele, jak na páních Moravanech konečně máme, bezpotřebně sobě nepřítelů nečiniti. A protož mi se na ten čas ještě nevidí, aby byl vypuštěn.“ Bítovského názor získal sice zprvu podporu většiny, posléze však zvítězila umírněnější strana.

Bítovský si nadále udržel v opavské stavovské obci významné postavení. Na výše zmíněném sněmu byl pověřen mimo jiné inventarizací zemských privilegií před jejich připravovaným převozem na bruntálský zámek. Pověřován byl funkcí zástupce opavských stavů na moravských zemských sněmech, přičemž se mu jako přesvědčenému zastánci příslušnosti

Opavska k Moravě podařilo navázat řadu významných kontaktů, které mu později, po posílení majetkového zázemí na Moravě sňatkem s Bohunkou Prusinovskou, pomohly k relativně hladkému přesunu z Opavska na nesporně větší a významnější kolbiště, jakým byla Morava.

Na Opavsku se situace vyhroutil znovu v roce 1613, kdy se císař Matyáš rozhodl udělit knížeti Karlu z Lichtenštejna lénem Opavské knížectví spolu s právem zasedat na slezském všeobecném sněmu ve Vratislavi. Opavští stavové, na rozdíl od měšťanů, odmítli novému knížeti holdovat a na sněmu v Bílovci se rozhodli oslovit listem s prosbou o podporu moravské stavy. V roce 1614 byl Václav Bítovský spolu s Karlem Haugvicem z Biskupic, držitelem statku Linhartovy a podkomořím markrabství moravského, vyslán do Brna s přípisem deklarujícím vůli opavských stavů setrvat ve spojení s Moravou, který byl reakcí na deklaraci Karla z Lichtenštejna o Opavsku jakožto jednom ze slezských knížectví. Oba vyslanci přednesli na moravském sněmu své stížnosti na Karla z Lichtenštejna, vrchního slezského hejtmana knížete Karla II. Minsterberského i na opavské měšťany, inklinující rovněž ke Slezsku. Situace se začala nebezpečně vyostřovat. Ještě v průběhu sněmu došly do Brna zprávy, že se opavští měšťané chystají do

zbraně, vrchní slezský hejtman jim nabídl dokonce vojenskou pomoc a je připraven vpadnout na Opavsko. Moravané prohlásili prostřednictvím Karla st. ze Žerotína, že jsou připraveni zasáhnout v daném případě na podporu opavských stavů i silou.

Václav Bítovský se i s Karlem Haugvicem rychle vrátili z Brna na opavský sněm do Bílovce, aby 10. června 1614 opavské stavy seznámili se stanoviskem Moravanů. Ještě téhož dne byl setaven pamětní spis adresovaný císaři Matyášovi a vyslána delegace do Prahy. I když přímý doklad neexistuje, je možno oprávněně předpokládat, že jejím členem byl opět Václav Bítovský. Toto poselství bylo asi labutí písní Václava Bítovského z Bítova jakožto představitele opavských stavů a současně litultovického mana. Jeho manželka Bohunka Prusinovská z Víckova jej totiž už v roce 1613 uznala za spoluvlastníka svého statku Bystřice pod Hostýnem, jehož hodnota byla mnohem vyšší než manský statek Litultovice, kterého se proto vzdal. Zatímco Litultovice měly pouze 53 podaných, Bystřice pod Hostýnem měla 347 poddaných, tedy takřka sedminásobek.

Václav Bítovský na Opavsku vlastnil mimo jiné Vladěnin a Jezdkovice, a dále svobodné domy v Opavě (jeden z nich, položený na nároží Masarykovy třídy, je dodnes dochován). Posléze získal

sňatkem panství na Moravě, mimo jiné Bystřici pod Hostýnem, Prusinovice, Vsetín a Lukov.

Další osudy Václava Bítovského, už jako příslušníka moravské stavovské obce, byly mnohem dramatičtější. Habsburské vítězství na Bílé hoře a krutá protireformační perzekuce, praktikovaná především v Čechách, vyvolala oprávněný strach v okolních zemích a vedla k dalším vojenským přípravám.

Za zimních prosincových dnů roku 1620 ustoupil po drobných potyčkách se saskou armádou poškozený sbor Jana Jiřího Krnovského z obojí Lužice. Hořkost trapného ústupu byla znásobena poraženectvím a kapitulantstvím slezské a lužické stavovské reprezentace protestantských sil. Po odpadnutí moravských stavů si i mnozí realisté slezské politiky uvědomovali nebezpečí izolace, jež by Slezsku hrozilo. Přítomnost samotného krále Fridricha Falckého ve Vratislavi nepřinesla nic pozitivního, takže i jeho dvůr dospěl k rozhodnutí vycestovat do „Küstrinu, chtěje se nák proti císaři Ferdinandovi poznovu zsílití“. Falcký kurfiřt opouštěl země Koruny české 23. prosince 1620 ve velmi pohnuté době, kdy jej neodvratně provázela zlověstná stín katastrofálního debaklu.

Za těchto okolností na prahu roku 1621 organizoval odboj proti habsbursko-

katolické koalici ve Slezsku pouze Jan Jiří, krnovský kníže a braniborský markrabě. Když analyzujeme markraběcí politiku po bělohorské bitvě, zjišťujeme, že v složitém životě Jana Jiřího bylo jaro roku 1621 nejskvělejší epizodou jeho vojenskopolitické kariéry. Ano, pozdější vojenské akce a samotný nezdar tažení se nemohly rovnat těmto jarním nadějným dnům. Krnovský kníže svým temperamentem, životními zkušenostmi a politickou školou tehdejší převratné doby, jíž prošel, byl mužem činu. Nesmířil se s katastrofickým scénářem stavovských předáků zemí Koruny české, protože ten mohl mít vážné důsledky i pro něho samotného. Uvědomoval si zároveň, že právě nečinnost a apatie může zapříčinit definitivní životní prohru. Zavrhl možnost vydat se na milost a nemilost habsburskému režimu, jak to provedla v panice a depresi celá řada významných osobností stavovského světa.

Kolem markraběte se v neklidných jarních dnech začala formovat skupina odhodlaných šlechticů, kteří chtěli bránit česko-falcké království, konfederaci a stavovská práva vlastními silami. Tyto lidi stmeloval pocit přátelství, zemský patriotismus, příbuzenské vztahy, společná konfese, ztráta jmění, válečná sláva a především nenávist k habsburskému hegemonismu. Spjovali svou budoucnost s odbojem

krnovského Hohenzollerna a dávali v sázku nejen své společenské aspirace, nýbrž také peníze a svůj život, jen aby dosáhli dřívějšího postavení v rámci stavovské společnosti česko-rakousko-uherského soustátí. Jan Jiří Krnovský dostal 23. dubna 1621 od Fridricha Falckého písemný rozkaz z Haagu o svém jmenování plnomocným komisařem a vrchním velitelem jeho armády v hodnosti generála.

Ve štábu markraběte, kde byla naděje a kde všichni mohli střízlivěji hodnotit význam toho, co se odehrálo na bělohorské pláni, byla řada zkušených stavovských politiků a ostřílených válečníků – Ladislav Velen z Žerotína, František Bernard hrabě Thurn, Jan Filip hrabě Ortenburg, Václav Bítovský z Bítova, Jan starší Skrbenský z Hříště, Jan Adam z Víckova, Beneš Pražma z Bílkova, Jan Šelendorf z Hornsberku, Ehrnfried z Berbisdorfu, Ctibor Žernovský z Žernov a mnoho dalších méně známých a blíže neurčených osob. Autoritami v okolí kalvínského knížete byli zejména příslušníci moravského radikálního křídla Bítovský, Šelendorf, Skrbenský, Žerotín a neposlední řadě pozdější vůdce odbojných Valachů, Jan Adam z Víckova. Všichni jmenovaní důvěrně znali podmínky na severovýchodní Moravě, Těšínsku a Opavsku, kde u tamního obyvatelstva měli značný respekt. Úkol, který si kladli stoupenci Fridricha Falckého v

novém polním vojenském táboře a operačním štábu odhodlaných důstojníků v Nise, vytvořeném 10. dubna 1621, byl hodně náročný, přinášel riziko, nebezpečí neúspěchu, ba dokonce možnost zkázy. Analýza mezinárodní vojenskopolitické situace ovšem dokazovala, že tato nebezpečná hra měla jistou naději na úspěch. V samé myšlence protihabsburské výpravy nebylo nic záhadného ani neobvyklého. Celá Krnovského kampaň se dala zdůvodnit zcela prozaickými úvahami spjatými s určitými politickými a náboženskými zájmy.

Invaze byla zahájena 13. července 1621, kdy Jan Jiří Krnovský vyrazil z Nisy s vojskem 8 tisíc žoldnéřů s šesti velkými děly, hlavní voj postupoval přes horské masívy Jeseníků směrem na Krnov, usilovali o co nejrychlejší postup do Uher, aby byly vytvořeny podmínky pro spojení s vojsky Gábora Bethlena. Markraběcí vojsko sice bez potíží obsadilo Hlubčice, Krnov, Bohumín a Těšín, ale střetávalo se v drobných šarvátkách se španělskými jednotkami operujícími především na Valašsku, Těšínsku a Fulnecku. Jan Jiří Krnovský a jeho spojenci se obrátili po několika dnech do Opavy, kde nenarazili na žádné známky odporu, spíše zde našli plnou podporu, protože celá oblast, jak poznamenal kardinál Dietrichštejn, byla „gut friedrich“. Opava se rázem stala shromaždištěm Krnovského armády,

kde si vojáci oddechli, doplnili zásoby a znovu sešikovali své řady. Za pomoci drobné slezské šlechty naverboval Hohenzollern v různých místech kraje nové oddíly, takže jeho armáda se již odhadovala na 12 tisíc pěších a jízdních. Po přepadu v Raduni 21. července rozhněvaný Jan Jiří Krnovský zahájil v čele svých vojsk postup z Opavy, aby pomstil raduňský masakr. Dne 22. července obsadil Bílovec a následujícího dne Fulnek. Dne 25. července se před Novým Jičínem rozpoutal nemilosrdný zápas na život a na smrt – stavovská emigrace v čele s mladým hrabětem Thurnem svedla onoho dne vůbec nejkrvavější boj v této fázi tažení. Podle tendenčně líčených pramenných údajů bylo jen samotných „Španělů do 500 pomordováno“ v bojích o Nový Jičín, po rozhořčení nekompromisním zákrokem v Raduni po průniku do města pobili všechny Neapolitánce (Italy a Španěly). Celé tažení včetně valašského povstání vydá na samostatný článek. Skutečností zůstává, že vojenští stratégové u vídeňského dvora podcenili v tomto období třicetileté války reálný útok ze Slezska. Po vítězství na Bílé hoře nepočítali s tak razantním postupem Jana Jiřího Krnovského a jeho společníků a v tom tkvěla příčina, proč se jejich válečné propočty katastrofálně zhroutily. Úspěch Jana Jiřího Krnovského a stavovské emigrace na

počátku válečné kampaně měl především jeden pozitivní aspekt: odsunul do pozadí podobné drastické potrestání odpůrců habsburského režimu na Moravě a ve Slezsku, jaké proběhlo 21. června 1621 na Staroměstském náměstí v Praze.

Poslední část života Václava Bítovského je spjata s válečnou vlnou, kterou historici označují za dánskou fázi třicetileté války. Nikdo ještě netušil, že dánské vojsko vybudované za anglické a nizozemské pomoci ze Skandinávců, Němců a také českých emigrantů sehraje na několik měsíců velmi důležitou roli na Opavsku a bude v pozornosti takřka celé Evropy.

Vyvrcholením dánské ofenzívy se stalo obsazení Krnovska a Opavska, jež pak bylo sužováno verbováním, ubytováním a průtahy vojsk. Kníže Jan Arnošt Sasko-Výmarský neztratil v kritických chvílích orientaci a rozhodl se obsadit důležitou císařskou baštu – Opavu. Z Bohumína se vydal 18. srpna 1626 podél severního břehu řeky Opavy k Hlučínu, odkud obezřetně postupoval až k opavským hradbám. Již v noci z 19. na 20. srpna dorazil dánský předvoj kvartýrmistra Flodorpa k Ratibořskému předměstí Opavy, takže mohl městskou posádku okamžitě napadnout.

konec druhé části, pokračování příště

Vánoční luštění

Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu...tajenka (to je S námi Bůh).

Izajáš 7, 14.

Vodorovně:

1 - nadhlavník, 2 - citoslovce úlevy, 3 - zkratka pro „narozen(a)“, 4 - pejsčí, 5 - poslední znamení zvěrokruhu je znamení ... 6 - zvěrokruh cizím slovem, 7 - místo, kde Ježíš oslovil celníka Zachea, sedícího v koruně moruše:o, 8 - kůň – synonymum germánského původu, 10 - britský herecký představitel hrabat Drákuly a Dooky či černokněžníka Sarumana, 11 - doveďe, 12 - tahem ruky odstranit (v Čechách), 13 - hustá emulze vody a tuku, 14 - epocho!, 15 - řecké písmeno τ, 16 - huba, papula, klapačka (z něm. zobák), 17 - zkratka českého vydavatelství, 18 - Jonáš anglicky, 19 - kam byl vypuzen Kain po vraždě bratra: do

Svisle: A - obecné označení zvířete z čeledi, kam patří jelen či kráva, B - křesťanská zkratka pro latinské Ježíš Lidstva Spasitel (Iesus Hominum Salvator), C - iniciály krnovského bratra faráře, D - zkratka pro „pro Tvou informaci“ v chatech přes SMS či soc. síť, E - zkratka pro nejprestižnější britský lékařský časopis, F - země Peršanů, G - zkratka nočních vlaků po Evropě, H - otočným zařízením rozmělnuj subpolárního kopytníka!, I - místo, odkud pocházel Ježíš, J - první dvě písmena českého výrazu pro termín (časový), K - způsob slovního zesměšnění, L - otec Ježíše: Svatý ..., Ľ - bratr Ábela, M - oslovení člověka jménem Pius, N - rodiště Abra(há)ma, O - jedna z žen oplakávajících ukřižovaného Krista, též jméno jiné ženy, která požadovala stětí Jana Křtitele, P - zkratka pro laktátdehydrogenázu, Q - plod subtropického stromu často zmiňovaného v Bibli, R - Římanovi kníž.

Nápověda: Schnabel, souvislost s něm. Ross, anglicky Horse, for your information, British Medical Journal, EuroNight, lhůta

připravil Vítek Skalička

Zimní poezie

Jaroslav Vrchlický
Vánoce (Co život dal)

*Zem jak by liliemi zkvětla,
kam sníh pad, tam se zachytil;
bůh úsměv v tvářích, v oknech světla,
a v nebi hvězdy rozsvítil.*

*Hlas zvonů táhne nad závějí,
kdes v dálce tiše zaniká;
dnes všechny struny v srdci znějí,
neb mládost se jich dotýká.*

*A staré písně v duši znějí
a s nimi jdou sny jesliček
kol hlavy mé, jak ve závějí
hlas traticích se rolníček.*

*Jak strom jen pohne haluzemi,
hned strásá ledné křišťály,
rampouchy ze střech visí k zemi
jak varhan velké píšťaly.*

*Můj duch zas tone v blaha moři,
vzdech srdcem táhne hluboce,
a zvony znějí, světla hoří -
ó Vánoce! Ó Vánoce!*

Oslavenci za měsíce leden, únor a březen

Emilie Chalupská, Ľudovít Ivanec, Jana Ivancová, Miroslav Jelinek, Waltraud Kučejová, Rostislav Mezenský, Pavel Petřík, Sylva Petříková, Antonín Plachý, Ludmila Rezková, Anna Volkmerová

Přejeme stálou svěžest a pevnou víru.

Vánoční modlitba

Drahý Pane, v tomto čase dávání a přijímání přehlédnou snadno dary, které mi dáváš ty.

Děkuji ti za místo, kde mohu bydlet, za oděv, jídlo a dobré věci, které mi opatřuješ.

Děkuji za lidi, které jsi postavil do mého života, kteří znají mé nedostatky, ale stále mne milují.

Děkuji ti, že zůstáváš se mnou v nesnázích života a táhneš mne blíž k sobě.

Děkuji za pokoj, který dáváš jedině ty.

Nejvíce ze všeho ti děkuji, Pane, za to, že ses narodil pro mou záchranu.

Děkuji ti, že moje budoucnost je ve tvých rukou.

Děkuji ti, že jsi nadějí pro každého.

Amen.

Zdroj: web ČCE Praha 8 - Libeň

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

Administrátor sboru: Štěpán Janča (FS ČCE Krnov)

Pastorační pracovnice: Simona Kopecká

Kurátor: Viliam Kušnír

Telefon: 777 337 966

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangelíci Opava

Email zpravodaje: zpravodaj.cceopava@evangnet.cz

Pokud máte zájem dostávat emailovou sborovou poštu, kontaktujte nás
postřednictvím emailů výše.

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

QR kód pro mobilní platbu:

Redakční rada:

Členové: Simona Kopecká, Jan Bílovský

Jazyková korektura: Helena Domesová

Šéfredaktor a grafická úprava: Daniel Zmrzlík

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ**

FARNÍ SBOR V OPAVĚ